

Le ta quajmë burri i ëndrrave

Ata u njohën në një avion. Kishin qenë në një qytet të huaj. Kam shkuar një tregim për këtë më herët, që do ta gjej dhe do ta hedh këtu. Më mirë të jetë këtu, sesa një tregim i ndarë. Besoj se e ka vendin këtu. Për pak sekonda e gjej dhe do ta hedh këtu. E gjeta ku ishte. Kishte mbetur në një bisedë online me burrin e fundit, të shtatin, por që të mbledhur bashkë, i bie i katërti.

Gjithmonë i kam humbur ato që shkruaj, gjithmonë! Këtë herë e gjeta, sepse kishte mbetur në atë bisedë.

Tregimi titullohet “Këmisha” dhe është si vijon:

Ka shumë mënyra se si mund të njihet një mashkull dhe një femër. Në këtë rast ata u njohën në ajër, në avion. Flisnin të dy të njëjtën gjuhë. Po ktheheshin në vendin e tyre nga një qytet, i cili njihej si e shfrenuar.

U ulën afër njëri-tjetrit. Menjëherë tek ajo, atë e tërhoqi këmisha që kishte veshur. Shumë e gjerë. Ishte këmishë meshkujsh, por e kishte veshur. Kishte një të djegur cigareje. Dhe kishte shumë ngjyra. Dukej sikur të gjitha ngjyrat ishin derdhur mbi trupin e asaj.

Më pas ia tërhoqi vështrimin libri që ajo po lexonte. Lexoi edhe ai disa rreshta shkarazi. Gjithë kohës, ai mbajti kufjet në vesh. Ajo po lexonte mbi sistemet totalitare. Lexonte me aq pasion, sa nuk e ndjeu, kur ai e preku lehtë te krahu.

– Mund t’i shoh titullin, të lutem?

Nuk i foli, thjesht mbajti me gisht faqen dhe i tregoi kopertinën.

– Interessant! Për çfarë ishit në qytetin që sapo lamë pas?

– Studioj atje.

– Për çfarë?

– Si të vizualizojmë zakonet dhe traditat.
– Ah, interesante! Unë isha për të regjistruar një këngë.
– Po, e di kush jeni, i dëgjoj këngët tuaja në mëngjes.
– Më vutë në siklet tani, po skuqem.
– Nuk thashë në mbrëmje, para se të fle. Dhe tani ju jeni thjesht një njeri i zakonshëm, pasagjer avioni. Rolet ndahen. Duhet t'i kthehem leximit.

– Mund të ishit dhe aktore! – qeshi ai dhe kafshoi pak buzën.
– Pse?
– Prej shikimit që sapo bëtë, – kafshoi buzën sërish ai.
– Ka dhe vajza që thjesht adhurojnë muzikën. Nuk adhurojnë format fizike të atij që këndon, as sytë jeshilë, as portretin e bukur. Melodia, tingulli më bëjnë të ndihem mirë dhe kaq, kjo është e gjitha. Nga nervat, asaj i ra libri nga duart. Ai e kapi dhe ia zgjati.

– Sa keq që nuk pihet cigare këtu.
– Jo dhe aq!
– Nuk e pini?
– Jo!
– Po ajo shenjë? Qenka këmisha e të dashurit?
– Jo, është e kushëririt tim. Më pëlqen t'i ngatërroj njerëzit me simbole. Godasin më shumë se fjalët. Raporti shenjë dhe i shënjuar. Një shenjë dhe i shënjuari. Raporti më i bukur, po kuptohet pak dhe nënvlerësohet.

– Ah, qenke e zgjuar dhe e poshtër, pa dashur të fyej. Më beso që është kompliment. Shumë e bukur, do të doja ta kisha atë këmishë.
– Faleminderit! Kur më bezdisin jam shumë e poshtër dhe e ligë. Faleminderit, por nuk kam veshur gjë poshtë këmishës dhe nuk mund ta heq këmishën këtu dhe t'jua dhuroj. Nuk jam në rolin e fanses suaj të çmendur dhe e zjarrtë. Në fakt, s'jam fare e mirë në atë punë.

– Këtë të fundit s'e kuptova?
– Ky libër, që ju s'po më lini ta lexoj, flet për regjimet totalitare. Në vendin nga vijmë ne, thuhet se ka vite demokraci. E bleva, që të kuptoj diferencën dhe mund të them se kanë një diferencë si të bërit seks dhe dashuri. Duhet ta dini mirë, se shkruani shpesh për dashurinë. Me siguri dikush ju pret! Më lini të lexoj tani.

– Ouuu, je shumë e poshtër! Të fyen, pa e kuptuar se po e bën. Më fal, që të mora kohën që duhet t'ia kushtojë librit. Thjesht doja këmishën dhe do ta marr atë këmishë.

– Mos më bëni të qesh! Do të ma hiqni me forcë këtu, tani?

– Jo, do të të bind që ta heqësh!

– Ju thashë, që s'jam e mirë, mos humbni kohën kot.

– Mund të ma japësh pak telefonin tënd.

– Nuk ka bateri!

– Po gënjen, lëri instinktët më të lira. Gjëra të bukura mund të nisin: ndjenja, buzëqeshje, seks, dashuri dhe...

– Kjo bisedë shkoi shumë larg. Duhet të më kërkoni ndjesë tani!

– Ju kërkojë ndjesë, nuk doja t'ju vijë në siklet. Ama, duhet t'i lini instinktët të lira. Do të jeni më...

– Ju lutem, mjaft!

– Ka ndonjë mënyrë, që mund të kërkohet falje?

– Sapo ma kërkuat!

– Por, a më falët?

– Edhe jo!

– Ka ndonjë mënyrë, që mund të më falni? Çfarë mund të bëj?

– Të çoheni nga këtu dhe të ikni. Por kjo është e pamundur dhe duhet të presim edhe një orë besoj.

– Po sikur t'ju këndoja? Cila është kënga juaj e preferuar?

– Do të mbani koncert këtu? Jooo!

– Pyet dhe i jep përgjigjet vetë zakonisht?

– Jo, zakonisht do të isha çuar dhe do të kisha ikur, kurse ju do të kishit marrë edhe një shuplakë.

– Kjo e fundit më pëlqeu.

– Ju shkruani, apo jo?

– Gënjeshtare dhe poshtër! Më pëlqen dhe me sytë si të një foshnjeje, aq të çiltër dhe të qetë. Të gjitha për të qenë...

– Ju lutem, mund të pushoni, se kam një çokollatë. Mund t'ju dhuroj dhe jemi në rregull.

– Mund të flas edhe kur ha, kështu nuk do të më bëni të pushoj. Je shumë e zgjuar. Mendove se do ha çokollatën dhe nuk do të flas? I jep nga një çokollatë çdo mashkulli që të bezdis?

– Nuk jam aq e bukur, kështu...

– Jo, nuk je aq e bukur, por tërheq vëmendjen. Ajo këmishë...

– Faleminderit! Por, po e teproni shumë!

– Si mund të më falni?

– Nuk ka mënyrë t'ju fal, se më keni shkaktuar acarim, bezdisje dhe dhimbje koke.

– Thatë që më dëgjoni në mëngjes. Mund t'ju këndoj një pjesë të vogël, që të më falni? Diçka të tillë, butësisht.

– Nuk jemi këtu për të dhënë shfaqje. Ndryshe nga ju, mua nuk më pëlqen vëmendja!

– Po më shkon ndër mend t'ju këndoj në vesh.

– Dhe e gjitha kjo për një këmishë?! Mos humbni kohë.

– Atë këmishë do ta marr!

– Po, ashtu e lëmë, do ta merrni. Po, do ta merrni!

– Do të më lësh me ëndrra dhe fantazi tani, për këmishën kuptohet.

Ajo nuk i foli dhe as ai nuk i foli më. Thjesht ajo e pa thellë dhe sy dhe e la të kuptonte që nuk duhet ta bënte... të kishte fantazi.

Më pas u bë kaos nga njerëzit që donin të zbrisnin nga avioni. Xhaketa e saj e lëkurës ishte sipër kokës së saj, aty ku vendosen valixhet dhe çantat. Nuk po e arrinte dot dhe ai u zgjat ta ndihmonte. Ajo u ngrit në majë të gishtave dhe e preku para tij. Ai qeshi dhe kafshoi shumë buzën.

– Më pëlqen t'i marr vetë gjërat e mia. Por xhaketën mund t'jua fal.

– Më duhet këmisha. Emrin mund të ma thoni?

– Mjafton që unë e di tuajin dhe kaq!

Zbritën nga avioni. Frynte erë dhe asaj i ranë të gjithë flokët mbi fytyrë. Ai ia largoi butësisht. E pa në sy.

– Kisha frikë se mos rrëzoheshit.

Ajo nuk i foli dhe vazhdoi të ecte. Pastaj, në një cep të aeroportit, kur nuk e kishte mendjen askush tek ata, ajo e qëlloi për fjalët që i pati thënë dhe jo një herë, por dy. Ai qeshi, vetëm qeshi. E pyeti pse.

– Mos guxoni më të më prekni.

– Besoj se do të jetë një natë, që do të kërkosh të të prek dhe atë këmishë do ta marr.

– Prisni këtu, sa të shkoj në tualet dhe ta heq.

– Jo, do ta heq vetë dhe jo tani! Koha dhe fati apo nuk e di se çfarë, mbase na takon prapë, ku i dihet! Sa larg po shoh unë me ty...

– Mjaft, mos këndonni më këtu! Ma neveritët, ma shpifët.

Ai e pa me inat këtë herë dhe kishte të drejtë. Ajo e fyeu shumë.

–Lëre veten të lirë. E ndiej që ke një shpirt të bukur. Ke një energji aq të qetë dhe më ke bërë të ndihem mirë, edhe pse më ke fyer. Lëri gjërat të rrjedhin, si ajo këmisha që rrjedh mbi trupin tënd.

Ajo u largua, pa e kthyer kokën pas.

Kaq ishte i gjithi ky tregim, por nuk mbaroi me kaq. Rastësia i takoi edhe shumë herë. Ai që për shumicën e vajzave është burri i ëndrrave, është ashtu vetëm kur është në skenë. Ai nuk e mori atë këmishë dhe nuk ka për ta marrë. Ajo këmishë nuk dihet me saktësi se ku ndodhet.

Këmisha u hodh dhe, me siguri, tani duhet të jetë duke u kalbur ose është kalbur në ndonjë grumbull mbeturinash. I trishtë fundi i asaj këmishe. Ishte një këmishë e bukur. Një këmishë me ngjyra. E meritonte ai atë këmishë?!

Kur zbret nga ajo skenë është vetëm ai, pa talentin e tij. Ka meshkuj që mendojnë se mund të marrin çdo gjë, sepse kanë talent dhe kanë shumë bukuri.

E po nuk duhet të harrohet se arroganca e zbeh edhe talentin, edhe bukurinë. Arroganca mund të shkatërrojë çdo gjë, edhe dashurinë madje. Këtë kam nisur ta besoj shumë kohët e fundit. Kam nisur ta besoj si rrëfimtari.